

νον. Αἱ γυναῖκες ἐφονεύοντο ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ὑπὸ τῶν συγγενῶν αὐτῶν, θελόντων ν' ἀποφύγωσι τὸ ὄνειδος δημοσίου δι' αὐτάς θανατικῆς ποινῆς. Οὕτω, κατὰ τὸ 568 ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης, αἱ βακχικαὶ πανηγυρεῖς κατηργήθησαν ἐν Ἰταλίᾳ, εἰ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Βάκχου ἔμενεν ἔτι ἐν ἰσχύϊ.

Ἐν Ἑλλάδι τοῦλάχιστον ἐκ τῶν ἀσέμνων τούτων ἑορτῶν, πρὸς ἃς μόναι ἴσως αἱ ἡμέτεραι Ἀποκρῶς δύνανται πῶς νὰ παραβληθῶσιν, ἐγεννήθη τὸ δράμα, καὶ ἡ λατρεία τοῦ Διονύσου, ἥτις ἐν μὲν τῇ Αἰγύπτῳ καὶ Ῥώμῃ ἦν ἀφορμὴ ἀκολασίας, ἐν Ἑλλάδι ἔδωκε τοῦλάχιστον αἰτίαν εἰς τὴν δημιουργήσιν νέας τέχνης, ἥτις μέχρις ἡμῶν ἐκαλλιεργήθη καὶ ἀνεπτύχθη θαυμασίως ὑπὸ τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων ἐθνῶν. Τὸ θέατρον ἄρα θέλει μένει ἑσαεὶ κτῆμα ἑλληνικὸν καὶ πᾶς τις διερχόμενος ἀπὸ τοῦ νεωστὶ ἀνασκαφέντος Διονυσιακοῦ θεάτρου θέλει προσβλέπει, μετὰ σεβασμοῦ καὶ συγκινήσεως ἅμα, τὸν χώρον ἐκεῖνον ἐνθα παρεστάθησαν τὰ πρῶτα δραματικὰ προϊόντα τῆς ἀνθρωπίνης μεγαλοφυΐας.

ΕΒΡΑΪΚΑ.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ ΕΛΛΗΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΡΑΒΒΙΝΟΣ.

Ὁ Θεὸς σὰς καλεῖται θεὸς ζηλωτῆς, ὅστις δὲν θέλει νὰ ἀνέχηται ἄλλους Θεοὺς ἀπέναντι αὐτοῦ, καὶ ἐκφράζει ἀκαταπαύστως τὴν ἀποστροφὴν τοῦ πρὸς τὸν πολυθεϊσμόν. Διὰ τὴν νὰ ἐκφέρῃ περισσοτέρας ἀπειλὰς κατὰ τῶν λατρευόντων τοὺς ψευδεῖς Θεοὺς καὶ νὰ ἀποστρέφηται αὐτοὺς πλειότερον ἀπὸ τοὺς ψευδεῖς Θεοὺς. Ταῦτα ἔλεγε φιλόσοφος Ἀθηναῖος πρὸς Ἰουδαῖον ραββῖνον· ὁ ραββῖνος ἀπεκρίθη·

— Βασιλεὺς τις εἶχεν υἱὸν ἀπειθῆ καὶ ἀνάγωγον, ὅστις μεταξὺ τῶν ἄλλων πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἀσεβειῶν ἔδιδεν εἰς τοὺς κύνας τοῦ τὸ ὄνομα καὶ πούς τίτλους τοῦ πατρὸς τοῦ ὁ πατήρ τοῦ λοιπὸν ἔπρεπε νὰ τιμωρήσῃ τὸν υἱὸν ἢ τοὺς κύνας;

Τῶνόντι εἶναι εὐφυεῖς ἀπάντησις, ἀλλὰ ἀπάντησις ὑπεκφυγῆς, διότι ἐὰν ὁ Θεὸς σὰς κατέστρεφεν, ἢ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ τοὺς ἀντιζήλους τοῦ Θεοῦ, ἤθελεν ἐκκρίνωσι διὰ μιᾶς τὸν πολυθεϊσμόν.

— Ἐπρεπε λοιπὸν ἐπειδὴ, οἱ ἀνόητοι λατρεύουσι τὸν ἥλιον, νὰ καταστρέψῃ αὐτόν; ἢ ἔπρεπε νὰ σβέσῃ τὸ πῦρ, νὰ ἐκκνώσῃ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, ν' ἀφανίσῃ τὸν ἄερα ἢ πᾶν ἄλλο δημι-

οὔργημα, ὅπερ ἤθελον στοχασθῇ νὰ κάμωσι Θεόν; Ἐπρεπε ἐπειδὴ ὑπάρχουσι τυφλοὶ, νὰ καταργήσῃ τὸν νόμον, τὸν κανονίζοντα τὰς ἐνεργείας τοῦ φωτὸς καὶ τῶν χρωμάτων; Ὁ Θεὸς μας εἶναι Θεὸς φιλελεύθερος· δὲν καθιστᾷ ἀπαράγωγον τὸν σίτον τὸν ὁποῖον ἔκλεψέ τις ἀπὸ τὸν γείτονα του, ἀλλ' ἐπιτρέπει νὰ αὐξήσῃ σπειρόμενος οὗτος κατὰ τοὺς γενικοὺς νόμους, καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν κατοικίαν τοῦ κλέπτου· ἀλλὰ δηλητήριόν τι μυστικὸν ὑποτρώγει τὰς δοκοὺς, αἵτινες βαστάζουσι τὴν στέγην τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

— Τίς ἔσπειρεν ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κλέπτου τὸν κλαπέντα σίτον; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ φιλόσοφος.

— Ὁ ἴδιος κλέπτης, ἀπήντησεν ὁ Ραββῖνος. Ἰπαγε νὰ πληροφορηθῇς, παρατήρησον τὴν τύχην τῶν οἰκῶν ἐκεῖνων, εἰς οὓς κακὴ τις πράξις ἐνηργήθη.

— Τοῦτο ἡμεῖς καλοῦμεν Νέμεσιν, ἥτις εἶναι μία τῶν θεοτήτων μας.

— Καὶ ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Ραββῖνος, τὴν ὀνομάζομεν δικαιοσύνην, καὶ εἶναι ἐν τῶν προσόντων τοῦ Θεοῦ μας.

Ο ΡΑΒΒΙΝΟΣ ΡΑΧΗ.

Ὁ Ραββῖνος Ἰαρχῆ, γνωστὸς κοινῶς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ραχῆ, ἔζησε κατὰ τὸν ἐνδέκατον ἢ δωδέκατον αἰῶνα (1040—1105 μ. Χ.) γεννηθεὶς ἐν Τρῳῇ τῆς Γαλλίας. Τὸ ὄνομά του συνδέεται εὐσεβῶς πρὸς τὸ τοῦ Μαιμονίδου. Ἐγράψεν ἐρμηνείας ἐπὶ τινῶν προφητῶν καὶ ἐξήγησιν τινα τοῦ Ταλμουδ, ἔργον γιγάντειον, ἄνευ τοῦ ὁποῖου τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο βιβλίον ἤθελεν εἶσθαι σχεδὸν δυσνόητον. Ἦτο πρὸς τοῦτοις μέγας μνημηματικὸς καὶ θρησκευτικώτατος.

Διηγοῦνται ὅτι ὅταν ἐφθασε τὸ ἐξηκοστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, αἰσθανθεὶς ὅτι τὸ τέλος τοῦ βίου του ἤγγιζεν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ ποῖος ἤθελεν εἶσθαι ὁ ἐν τῷ παραδείσῳ σύντροφός του, διότι δὲν ἐδίσταζε ποσῶς, ὅτι ἄνθρωπος τόσῳ εὐσεβῆς καὶ σοφὸς οἶος αὐτὸς, ὅστις οὐδέποτε νόμον τινα τοῦ Θεοῦ παρέβη, ἤθελεν εἰσελθεῖν εἰς τὸν ἐν Ἑδέμ κήπον, καθίσει ἐπὶ θρόνου χρυσοῦ καὶ ἐνώπιον ἀδαμαντίνης τραπέζης, με στέμμα ἐκ μαργαρίτων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, καὶ παραδεχθῇ εἰς τὴν αἰώνιον ἀπόλαυσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ. Ἐπεθύμει ὅθεν νὰ γνωρίζῃ τίς ἤθελε τοποθετηθῇ ἀπέναντί του ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης, διότι οἱ δίκαιοι εἰσὶ τοποθετημένοι ἀνὰ δύο ἐν τῷ παραδείσῳ. Ἀφοῦ ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐνήστευσε καὶ προσ-

πυχήθη, ηδδόκησεν ὁ Θεὸς ν' ἀποκαλυφθῇ πρὸς αὐτὸν καθ' ὕπνου· καὶ νὰ τῷ φανερώσῃ ὅτι ὁ μέλλων σύντροφός του ἦτο ὁ Ἀβραάμ-βεν-Γήρσεν, καλούμενος Σαδίκ ὁ δίκαιος, ἐν Βαρκελώνῃ κατοικῶν.

Ὁ Ραββίνος Ραχὴ ἡσθάνθη τότε ζωηρὰ ἐπιθυμίαν ὅπως γνωρίσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὸν μέλλοντα σύντροφόν του καὶ ἐπεχείρησε ταξείδιον διὰ Βαρκελώνην. Ἡ φαντασία του τῷ παρίστα τὸν μέλλοντα σύντροφον του ἄνδρα ὡρὸν καὶ ἰσχνόν, με ὀφθαλμοὺς εἰσέχοντας, με μακρὰν γενειάδα καὶ κυρτὸν, ἄνθρωπον νυχθημερὸν μελετῶντα τὸν νόμον, νηστεύοντα καὶ προσευχόμενον, διότι τοιοῦτος τις ἦτον ἄξιος τοῦ ἐπωνύμου Σαδίκ ὁ δίκαιος.

Μεγάλη ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς τοῦ Ραββίνου Ραχὴ ὅτε ἀφίχθεις ἐν Βαρκελώνῃ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ Ἀβραάμ τινα Σαδίκ. Πολλὰ πρόσωπα ἐτιμήθησαν βεβαίως μετὰ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ αὐτῶν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Ἀβραάμ-βεν-Γήρσεν. Ἐρωτήσας τέλος ἂν ὑπῆρχεν ἐν τῇ πόλει ἄνθρωπος τις φέρων τὸ ὄνομα τοῦτο, τῷ εἶπον· «Μήπως ἐννοεῖς τὸν Δὸν Ἀβραάμ τὸν ὑπερπλοῦτον; Πῶς εἶναι δυνατόν ἄνθρωπος οἷος σὺ νὰ καταδεχθῇ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ ἐνὸς ἐθνικοῦ, ὅστις οὐδὲ μίαν κἂν φοράν ἐφάνη εἰς τὴν συναγωγὴν ἐν διαστήματι ἐνὸς ἔτους, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀσέβεια εἰς τοιοῦτον ἔφθασε βαθμὸν, ὥστε νὰ τρώγῃ κρέας μαγειρευμένον ἀπὸ χριστιανούς. Ἄπαντες ἐκπληττόμεθα διατὶ δὲν βαπτίζεται, διαγραφόμενος οὕτω πῶς ἀπὸ τὴν βίβλον τῆς ζωῆς. Βεβαίως, Ραββίνε Ραχὴ, δὲν πρέπει νὰ ἀναμιχθῇς μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου». «Ὁ μέλλων μου σύντροφος εἶναι μοναδικὸν πρόσωπον» διανοήθη ὁ Ραββίνος Ραχὴ, καὶ ἐρρίψε βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ βίου του, μὴ ἀνακαλύψῃ ἀμάρτημά τι ἐκ παραιτίφωρος ἢ ἐνεργείας πηγάζον, ὅπερ τὸν ταπεινοῖ τοσοῦτον.

— Βεβαίως δὲν θέλεις ὑπάγει νὰ ἰδῇς τοιοῦτον πρόσωπον, ἐπανελάθεν ὁ Ραββίνος, πρὸς ὃν ὁ Ραχὴ εἶχεν ἀπευθύνει τὴν ἐρώτησιν.

— Ἰσως δυνήθω νὰ τὸν ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν.

— Μὴ πιστεύσης τοῦτο· πᾶσα προσπάθεια ὑπὲρ αὐτοῦ εἶναι ματαιὰ. Κάμε ὅμως ὅπως ἐγκρίνεις.

Ὅταν ὁ Ραββίνος Ραχὴ ἔφθασεν ἔμπροσθεν τῆς κατοικίας τοῦ Δὸν Ἀβραάμ ἐθαύμασεν αὐτήν, οὖσαν ἐν πλάτιον κεκοσμημένον με τόσῃ ἐπιμέλειαν καὶ φιλοκαλίαν, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ καρδιά τοῦ περσέδου Ραββίνου συνεκινήθη, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τι ἀξιόμιστον, ἐκτὸς μόνον ὅτι

δὲν ἤρμοζεν εἰς ἓνα υἱὸν τοῦ Ἰσραὴλ νὰ ζῇ ἐν τῷ μέσῳ τοσαύτης λαμπρότητος, ἐνῶ μέγας ἀριθμὸς τῶν ἀδελφῶν του ἔζη ἐγκαταλειμμένοι εἰς πτωχείαν καὶ ἀθλιότητα. Ὅταν διήλθε τὰς κιγκλίδας εὐρέθη ἐντὸς αὐλῆς, ἐνθα ὑπηρετᾷ με ἐπίχρυσον στολὴν, ὑπεδέχοντο τοὺς με λαμπρὰς ἀμάξας ἐρχομένους πρὸς ἐπίσκεψιν. Ὁ Ραββίνος ἀπεφάσισε ν' ἀπομακρυνθῇ χωρὶς νὰ ἰδῇ τὸν Δὸν Ἀβραάμ, καὶ διὰ τοῦτο ἠρώτησέ τινα τῶν ὑπηρετῶν με τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελε διωχθῇ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἔχει οὕτω πρόφασιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ὁ ὑπηρετῆς ὅμως τὸν ἐδέχθη μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ, τὸν ὠδήγησε μέχρι τοῦ ἀνωτάτου μέρους μεγάλης μαρμαρίνης κλίμακος καὶ τὸν εἰσήγαγεν εἰς ἀντιθάλαμον πλουσίως κεκοσμημένον, ὅπου τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀναμείνῃ στιγμὰς τινάς. Ὁ Ραββίνος μείνας μόνος ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν. «Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ λάθος τι· ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι κακὸς Ἰσραηλίτης καὶ δὲν ἔχει οὐδεμίαν θρησκείαν, ἀπῆλυσεν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὸν θρόνον του καὶ τὴν χρυσὴν τράπεζαν· πῶς εἶναι δυνατόν ἡ εὐδαιμονία τοῦ παραδείσου νὰ ἦναι ἐπιφυλαγμένη εἰς τὸ μέλλον αὐτοῦ; εἶναι τόσον πλούσιος, ὥστε δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τρίβον τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως. Ἐν τούτοις θέλω προσπαθῆσαι, ἴσως εἴμαι τὸ ὄργανον τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ὥραϊος τὸ πρόσωπον καὶ τριακοντούτης τὴν ἡλικίαν εἰσῆλθεν· ἦτον ὁ Δὸν Ἀβραάμ. Ἐδέχθη εὐχαρῶς τὸν Ραββίνον, καὶ με ὕφος φιλικώτατον εἶπε πρὸς αὐτόν· «Εἶθε ἡ ταπεινή μου στέγη νὰ τιμηθῇ ἐπὶ πολὺν χρόνον με τὴν παρουσίαν ἀνδρὸς τόσο σοφοῦ καὶ εὐλαβοῦς.»

— Εὐλαβοῦς! ἀνέκραξεν ὁ Ραββίνος· πῶς τολμᾷτε νὰ ὁμιλήσητε περὶ εὐλαβείας, ἀφοῦ παραβιάζετε καὶ περιφρονεῖτε τὸν νόμον; Σὺς ἀναγγέλλω ὅτι ἔρχομαι ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου μας.

— Εἴμαι πεπεισμένος περὶ τούτου, εἶπεν ὁ Δὸν Ἀβραάμ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνω νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐχαρίστησίν μου ὅτι ἤλθετε. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἐπιπληξείας σας, καλὸν εἶναι νὰ φεῖδῃσθε αὐτῶν, διότι ἐγὼ ἐξελεξάμην ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ εἶδος τῆς ζωῆς μου. Ἀλλ' ἔστω, ἄς γνωρισθῶμεν καὶ ἄς εἰμεθα φίλοι· τιμῆσατέ με αὔριον με τὴν παρουσίαν σας εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου μου.

— Ἄ! μέλλετε νὰ νυμφευθῆτε, βεβαίως ἐθνικὴν;

— Ὅχι, νυμφεύομαι μίαν ἐκ τῶν θυγατέρων Ἰσ-

ραήλ, νέαν ὥραιαν, ἐρασμίαν καὶ ἀγαθὴν. Ἐλθετε αὖριον καὶ θέλετε τὴν ἰδίῃ.

— Εἶναι, πλουσίαι;

— Ὁχι.

— Καλὰ! Ἐὰν τοῦλάχιστον εἰσῆρχετο εἰς τιμὴν τινα οἰκίαν Ἰουδαϊκὴν ἤθελεν εἰσθαὶ εὐχάριστον τοῦτο ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ, τίς οἶδεν; — εἶναι ἴσως μία εὐεργεσία. Θέλω ἔλθει.

Ἡ συνομιλία διεκόπη ὑπὸ τινος ὑπρέτου ἀναγγεῖλαντος τὴν ἔλευσιν πτωχῆς γυναίκος.

— Πτωχὴ γυνὴ! ἀνέκραξεν ὁ Ῥαββίνος· ὁ γάμος σας τελεῖται αὖριον καὶ εἰσέτι δὲν ἐφροντίσατε περὶ τῶν πτωχῶν· πρέπει νὰ ἔρχωνται ὅλοι νὰ σας ἐνθυμίζωσι τὰ καθήκοντά σας; Τί αἰσχος!

— Ἀγαπητέ μου, Ῥαββίνε Ῥαχὴ, ἀπάντησεν ὁ Δὼν Ἀβραάμ, εἶσθε πολὺ αὐστηρὸς. Συνοδεύσατέ με πλησίον τῆς γυναίκος ταύτης, ἀπευθύνάτε τῆς ὅσας ἐρωτήσεις θέλετε καὶ θὰ κρίνητε.

Μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα περιέμενεν ἡ γυνὴ καὶ ἐρωτήσαντος αὐτὴν τοῦ Ῥαββίνου, ἀπάντησεν αὕτη « Γνωρίζω ὅτι διενεμήθησαν ἔλεημοσύναι εἰς τοὺς πτωχοὺς, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤλθον διὰ τοῦτο ».

Ὁ Ῥαββίνος Ῥαχὴ ἐχάρη πολὺ μαθὼν ὅτι ὁ μέλων αὐτοῦ σύντροφος ἦτον τοῦλάχιστον φιλεύσπλαγχνος· ἐσιώπησεν ὅθεν, ὁ δὲ Δὼν Ἀβραάμ ἠρώτησε τὴν γυναῖκα· « Τί ζητεῖτε; τί δύναμαι νὰ κάμω ὑπὲρ ὑμῶν;

— Ἦλθα νὰ σας ζητήσω μίαν συμβουλήν.

— Λέγετε, καὶ ἐστὲ βεβαία ὅτι θέλω σας συμβουλευσεὶ ὡς φίλος.

— Εἶμαι πτωχὴ χήρα, τῷ εἶπεν ἐκείνη, μὲ τέσσαρα τέκνα, ὧν τὰ τρία εἶναι μικρᾶς ἡλικίας· ὁ πρωτότοκός μου, δεκαοκταετὴς ὢν, εἰργάζεται δι' ἡμᾶς, καὶ διὰ τῆς τιμιότητός του καὶ τῆς τέχνης του μᾶς διετῆρει καλῶς, ἀλλὰ σήμερον εὐρίσκεται ἐπικινδύνως ἀσθενής.

— Λοιπὸν, δυστυχισμένη, σοῦ χρειάζεται ἰατρός· θέλω σοῦ στείλει τὸν ἐδικόν μου.

— Ὁχι, Δὼν Ἀβραάμ, ἰατρός δὲν θέλει τὸν ὠφελήσει, διότι πάσχει ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ἔρωτα δυστυχῇ. Ἠλπιζεν νὰ νυμφευθῇ νέαν πτωχὴν καὶ τιμὴν ὡς αὐτὸς, ἀλλ' οἱ γονεῖς τῆς κόρης παραινούν αὐτὴν νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνθρωπον πλούσιον.

— Γύναι, διατί μοῦ λέγεις ταῦτα; τῇ εἶπεν ὁ Ἀβραάμ.

— Διότι σεῖς εἶσθε ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, Δὼν Ἀβραάμ, καὶ ἤδη ἀπὸς σας ἐξέθεσα ταῦτα,

σας ἀφίνω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς συνειδήσεώς σας.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ υἱός σας; ἠρώτησεν ὁ Δὼν Ἀβραάμ ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἀβραάμ-βεν-Μανουήλ.

Ὅτε ἡ γυνὴ ἀπεσύρθη, βλέπων ὁ Ῥαββίνος ὅτι ὁ Δὼν Ἀβραάμ εἶχεν ὠχρίασει πολὺ, καὶ ὅτι μεγάλαι ῥανίδες ἰδρώτος ἐκάλυπτον τὸ πρόσωπόν του, τῷ εἶπε πρὸς παρηγορίαν. « Δὲν εἶναι τίποτε, πότε μου δὲν ἤκουσα νὰ γίνῃ λόγος, ὅτι ἄνθρωπός τις ἀπέθανεν ἀπὸ ἔρωτα.

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Δὼν Ἀβραάμ.

— Ἐστὲ βέβαιος ὅτι ὁ νέος οὗτος δὲν θέλει ἀποθάνει. Μετὰ τινὰ καιρὸν θέλει εὑρεῖ ἄλλην γυναῖκα, ἐπίσης ὡς αὐτὴν ὥραιαν.

— Δὲν εὐρίσκεται ἄλλη ὡς αὐτὴν ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἀνέκραξεν ὁ Δὼν Ἀβραάμ μὲ ἥθος παθητικόν. Εἰς ἥλιος ὑπάρχει εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἀφανίσασάτε τον καὶ τὸ πᾶν σιατίζεται· ὁ ἀὴρ καθίσταται παγετώδης, οἱ λειμῶνες ἀποβάλλουσι τὴν χλοερότητά των, οἱ κῆποι τὰ ἄνθη των ὅταν ἀφανισθῶσιν ὅλα ταῦτα καὶ ἡ ζωὴ ἐνταυτῷ ἀφανίζεται. Ζωὴ ἄνευ ἔρωτος εἶναι οὐδέν! Ὡ, ἡ γυνὴ αὕτη ἔχει δίκαιον!

— Καλὰ, Δὼν Ἀβραάμ, ὁ σκοπός μου ἦτο νὰ σας παρηγορήσω. Καθῆκον εἶναι νὰ παρηγορῇ ὁ φιλοξενούμενος τὸν φιλοξενούντα· ὁ γάμος σας δυνατὸν νὰ γίνῃ πρόξενος πόνου εἰς τὸν ἐραστὴν μάλιστα τῆς μνηστῆς σας, ἀλλ' ὅμως πιστεύω ἐν εὐλικρινείᾳ ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ πρόξενος θανάτου. Ἡ λύπη αὕτη εἶναι ἐκ τῶν υπερνικωμένων. Πρέπει ὅμως, καὶ εἶναι περιττὴν νὰ τὸ εἴπητε, νὰ ἐνεργηθῇ τι ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας τοῦ ἐραστοῦ.

— ἔχετε δίκαιον, Ῥαββίνε Ῥαχὴ, πιστεύω ὅτι μέχρι τῆς αὖριον θὰ κάμω τι δι' αὐτήν. Μὴ λησμονήσητε νὰ ἔλθῃτε εἰς τὴν πρὸ τοῦ γάμου προσευχήν.

Τὴν ἐπιούσαν ἔφθασε κατὰ τὴν προσδιορισμένην ἀκριβῶς ὥραν ὁ Ῥαββίνος εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Δὼν Ἀβραάμ, περίξ τοῦ ὁποίου συνωθεῖτο τὸ πλῆθος, ἐνῷ συγχρόνως μακρὰ σειρά προσκεκλημένων ἤρχετο μετὰ σπουδῆς νὰ προσφέρῃ τὰς συγχριτῆριους εὐχὰς τῆς εἰς τὸν πλούσιον μελλόνυμφον.

Ἡ σκηνὴ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐμελλε νὰ τελεσθῇ ἡ τελετὴ τοῦ γάμου εἶχεν ἰδρυθῇ ἐν τῇ αὐλῇ, τῆς ὁποίας τὸ μαρμαρίνον ἑδάφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ ἄνθη. Γενομένης τῆς προσευχῆς, ἡ νύμφη προπο-

ρευομένων τῶν μουσικῶν καὶ δαδούχων ὠδηγήθη εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου ὁ συμβολαιογράφος ἀνέγνω τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν λαβὼν τὸν λόγον ὁ Δὸν Ἀβραὰμ εἶπεν· «Ἰπάρχει μικρόν τι σφάλμα· τὸ ὄνομα τοῦ νυμφίου εἶναι Ἀβραὰμ-βέν-Μανουήλ, καὶ ὄχι Ἀβραὰμ-βέν-Γήρσεν· ἐγὼ δὲν ἤμην εἰμὴ προξενητὴς, κατὰ δὲ τὰ ἄλλα οἱ ὅροι μένουσι οἱ αὐτοί, καὶ ἀνατίθηναι τὴν διεύθυνσιν τῶν υποθέσεων μου εἰς τὸν Ἀβραὰμ-βέν-Μανουήλ ἐφ' ὅσον θέλω περιηγεῖσθαι εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οἱ μουσικοὶ καὶ δαδούχοι ἄς συνοδεύσωσι τὸν Ἀβραὰμ-βέν-Μανουήλ καὶ τοὺς συγγενεῖς του εἰς τὴν αὐλὴν.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Ραββίνος Ραχὴ, εἶπτε τρώντι ἄξιος σὺντροφός μου ἐν τῷ παραδείσῳ!

Ἡ ἐκδήλωσις αὕτη τοῦ Ραββίνου δὲν παρετηρήθη· διηγήθη ὅμως κατόπιν τὸ ὄνειρόν του εἰς τὸν Δὸν Ἀβραὰμ, ὅς τις τῷ ἀπήντησε φειδῶς· «Εὐχαριστοῦμαι πολὺ πληροφορούμενος τοῦτο· πολὺ χάριεν ἵσθαι νὰ ἔχω καλὸν γείτονα, τοσούτω μάλαν, προσέθηκε μὲ τρέμοντα χεῖλη, καθόσον θέλω ἔλθαι μόνος.»

Ἐκτοτε διατακώσιν παρῆλθον ἔτη· ἅπαντες δὲ θέλομεν ἶδει ἐὰν παρακάθηνται εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ. — Τὸ μᾶλλον ἐκπλήσσον τὸν εἰς τὴν χώραν ταύτην τῶν ἀντιπόδων φθάνοντα περιηγητήν, εἶναι τὰ καθ' ὅλους νέαν καὶ ἀντίστροφον ἐποψιν παρουσιάζοντα αὐτῷ φυσικὰ φαινόμενα, ὡς παραδείγματος χάριν αἱ ὥραι τοῦ ἔτους, διότι ὁ Ἰανουάριος ἐκεῖ εἶναι ὁ μέσος μὴν τοῦ θέρους, ὁ δὲ ἰούλιος τοῦ χειμῶνος, ἡ ἀνοιξὶς ἄρχεται τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον, τὸ ἔαρ ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου μέχρι τέλους Φεβρουαρίου· ὁ Μάρτιος, Ἀπρίλιος καὶ Μάιος φέρουσι τὸ Φθινόπωρον, κατὰ δὲ τοὺς ἐπιλοίπους μῆνας ἕως 31 Αὐγούστου εἶναι χειμῶν, τρεῖς δὲ μῆνας βρέχει τὸν Μάρτιον τὸν Ἀπρίλιον καὶ τὸν Αὐγούστον.

Ὅταν ἡμεῖς ἔχωμεν μεσονύκτιον ἐκείνοι ἔχουσι μεσημέριον καὶ τ' ἀνάπαλιν, ὅταν δ' ἡμεῖς βλέπωμεν τὸν ἥλιον πρὸς νότον, ἐκεῖνοι τὸν βλέπουσι πρὸς βορρᾶν· εὐδίας οὕτης τὸ βαρόμετρον ἐν Αὐστραλίᾳ καταβάνει, ἀναβάνει δὲ ἐν καιρῷ θυέλλης. Κατὰ τὸν ἰούنيον παρ' ἡμῖν ἡ ἡμέρα

εἶναι μεγίστη, παρ' αὐτοῖς δὲ τὸν Δεκέμβριον ὁ θερμὸς ἀήρ πνέει ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, ὁ ψυχρὸς ἐκ τοῦ νότου, ὁ δὲ καύσων εἶναι ἐπαισθητὸς εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη.

Εἰς ὅλα ὑπάρχει ἀντίθεσις· οἱ κύκνοι εἶναι μελανοὶ εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, οἱ δὲ ἀστοὶ λευκοί, ἡ μέλισσα δὲν κεντᾷ, τὸ πτηνὸν δὲν ψάλλει· ἡ γλαυξ φαίνεται τὴν ἡμέραν, ὁ δὲ κόκκυξ τὴν νύκτα μόνον φωνάζει τὸ ὄνομά του. Ἰπάρχουν τετράποδα ῥαμφοφόρα καὶ ἄλλα προικισμένα ὑπὸ τῆς φύσεως μὲ σάκκους, ἐντὸς τῶν ὁποίων μετακομίζουσι· τὰ μικρά τῶν· οἱ κέρασοι δὲν ἔχουν πυρῆνας καὶ τὰ δένδρα δὲν παρέχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σκιάν, ἐπειδὴ τὰ φύλλα τῶν εἶναι ὀρθία καὶ ὄχι πλάγια.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπαιτεῖται ἀρκετὴ χρόνου παρέλευσις, ὅπως ὁ περιηγητὴς προσοικειωθῇ πρὸς τὰ περίεργα μὲν ἀλλὰ καὶ φυσικώτατα ταῦτα φαινόμενα.

Ὁ διάσημος συγγραφεὺς τῶν περιηγήσεων τοῦ *Γκιούλιερ* Ἰωνάθαν Σβάιφτ ὠδοιπορεῖ συνήθως πεζῶς· ἐν μιᾷ λοιπὸν τῶν ἡμερῶν, φθάσας περὶ λύχνων ἄφας εἰς τι πανδοχεῖον καὶ ζητήσας κλίνην ἔλαβε παρὰ τοῦ πανδοχέως ἀπόκρισιν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κάμμία διαθέσιμος, καὶ ὅτι ἐπομένως δυοῖν θάτερον, ἢ ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸν ἀχυρῶνα ἢ νὰ συμμερισθῇ τὴν κλίνην χωρικοῦ τινος, πρὶ ὀλίγου κεταλύσαντος εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἐπροτίμησε τὴν κλίνην καὶ μόλις ἐξηπλώθη, ὁ χωρικὸς ἤρχισε τὴν οὐλίαν· τῷ διηγήθη δὲ ὅτι εἰς τὸ παρακείμενον χωρίον ἔκαμεν ἐπικερδοστάτας ἀγοράς καὶ ἄλλα παρόμοια· — Ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσον τυχερὸς εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις μου, ἀπεκρίθη ὁ Σβάιφτ, διότι μόλις ἐξ ἐκρέμασα ἀπὸ τῆς νέας συνόδου τῶν κακουργιοδικαίων. — Τί! ἐκρέμασας; καὶ τί ἐπάγγελμα λοιπὸν ἔχεις; — Εἶναι δυσάρεστον τὸ ἐπάγγελμά μου ἀλλὰ καὶ καλὸν ἀφ' ἑτέρου· ἐὰν ἐπιθυμῇς εὐχαρίστως σοὶ τὸ διδάσκαω. — Εἰπέ μοι πρῶτον ποῖον εἶναι. — Εἶναι δῆμιος. — Δῆμιος! — Ναι, καὶ ὑπάγω εἰς Τυθούρνην νὰ κρεμάσω ἐν νέᾳ ξεπεσμένους ἀρχοντας τῶν δασῶν. Ὁ ἀγαθὸς χωρικὸς ταῦτα ἀκούσας ἔσφην ἐντρομος καὶ κατέβη εἰς τὸν ἀχυρῶνα, ὁ δὲ Σβάιφτ ἔμεινε κύριος βλοκλήρου τῆς κλίνης.

ΠΕΡΙ ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΕΑΣ. — Κυρίως πατρίς τῆς Πορτοκαλλέας εἶναι ἡ Κίνα καὶ αἱ Ἰνδίαι, πῶς δὲ μετεφέρθη καὶ ὑπὸ τίνος εἰς Εὐρώπην, τοῦτο πολλὰχὼς ἱστορεῖται· καὶ οἱ μὲν ἀποδίδουν ἂν